

להנתן בכני אדם אחר כף, וכלן
הצטירו לפניו באותו ציור ממש
שעתידים להיות בני אדם לאחר
מכן, וראה כל אחד ואחד.

ויש מהן שעתידות להרע את
דרכיהן בעולם, ובשעה שמגיע
זמן, קורא הקדוש ברוך הוא
לאותה נשמה ואומר לה: לני
והכניסי במקום פלוני לגוף פלוני.
והיא משיבה לפניו: רבון העולם,
די לי בעולם הזה שאני יושבת
בו, ולא אלף לעולם אחר
שישתעבדו בי ואהיה מלכלכת
ביניהם. אומר לה הקדוש ברוך
הוא: מיום שנבראת, על מנת פן
נבראת, להיות באותו עולם. פיין
שרואה הנשמה כף, בעל כרחיה
יורדת ונכנסת לשם.

התורה שנותנת עצה לכל העולם
רואה כף, ומזהירה את בני העולם
ואומרת: ראו כמה חס הקדוש
ברוך הוא עליכם. מרגלית טובה
שקיתה לו, מכר לכם בחנם כדי
שתשתעבדו בה בעולם הזה.

וכי ימכר איש - זה הקדוש ברוך
הוא. את בתו - זו הנשמה
הקדושה. לאמה - להיות אמה
משעבדת ביניכם בעולם הזה.
בבקשה מכם, בשעה שמגיע
זמנה לצאת מן העולם הזה, לא
תצא כצאת העבדים, לא תצא
מטנפת בחטאים. תצא בת חורין,
ברורה נקיה, כדי שישמח בה
אדונה וישתבח בה וימן לה שכר
טוב בצחצוחי גן עדן, כמו
שנאמר והשביע בצחצחות
נפשך. ודאי פאשר תצא ברורה
נקיה פראוי.

אבר אם רעה בעיני אדניה,
פשיוצאת מלכלכת בטנופי
החטאים ולא נראית לפניו פראוי
- אוי לאותו הגוף שאבד מאותה

הוא למברי עלמא, סליק ברעותא קמיה,
וצייר כל נשמתין דאינון זמינין למיהב בכני
נשא לבתר, וכלהו אתצטירו קמיה בההוא
ציורא ממש, דזמינין למהוי בכני נשא לבתר,
וחמא כל חד וחד.

ואית מנהון דזמינין לאבאשא ארחייהו
בעלמא, ובשעתא דמטא זמנייהו, קרי
קדשא בריך הוא לההיא נשמתא, אמר לה,
זילי עולי בדוך פלן. בגוף פלן. אתיבת קמיה,
מאריה דעלמא, די לי בעלמא דא דאנא יתבא
ביה, ולא איהך לעלמא אחרא, דישתעבדון
פי, ואהא מלוכלכא בינייהו. אמר לה קדשא
ברוך הוא, מן יומא דאתבריאת, על דא
אתבריאת למהוי בההוא עלמא. פיין דחמאת
נשמתא כה, בעל כרחיה נחתת ועאלת תמן.

אורייתא דיהבת עיטא לכל עלמא חמאת
הכי, אזהירת לבני עלמא, ואמרת,
חמו כמה חס קדשא בריך הוא עלייכו,
מרגליתא טבא דהות ליה, זבין לכו למגנא,
דתשתעבדון בה בהאי עלמא.

וכי ימכר איש: דא קדשא בריך הוא. את
בתו: דא נשמתא קדישא. לאמה: למהוי
אמה משתעבדא בינייכו (דף צ"ו ע"א) בהאי
עלמא. במטו מנייכו, בשעתא דמטי זמנא
לנפקא מהאי עלמא, לא תצא כצאת העבדים,
לא תפוק מתטנפא בחובין, תפוק בת חורין,
ברורה נקיה, בגין דיחדי בה מארה וישתבח
בה ויהיב לה אגר טב, בצחצוחי דגנתא דעדן.
כמה דאת אמר (ישעיה נח) והשביע בצחצחות
נפשך, ודאי כד תפוק ברורה נקיה כדקא
יאות.

אבר אם רעה בעיני אדניה, פד נפקת
מלוכלכא בטנופי חובין, ולא אתחזיאת קמיה פדקא יאות, ווי